

Ötödször kerekeztük körbe a Balatont

Az ellenőrzési munkatársak – biztosok – kerékpártúrájának margójára

2017. május 5-én reggel arra ébredtem, hogy csöpörög az eső. Kicsit mogorva lettem, hogy az időjárás elrontja azt, amire hónapok óta várok. Miközben Bányai Juditért megyek Bonyhádra, a kocsi ablaktörlője alig győzi a vizet törölni. Szép kilátások. Mire Pécsre érünk, már jobb a helyzet, alig esik, és mintha az égbolt is tisztulna. Kasza Gyuszinál megállás, Gyuszi be a kocsiba, és őszintén örülünk a visszatérő találkozásnak. Egymás szavába vágunk (inkább én a többiekébe), és csak mesélünk. Közben átautózunk az álmos Baranyán, és a még álmosabb Somogyon. Mire megérkezünk Keszthelyre, az idő egész jó, kimondottan bringázásra való. Ihász Kovács Lajos a lelkünkre köti, hogy a bérelt kerékpárokért kilenc óráig érzünk a boltba. A bérbeadó, egykedvű fiatalember megjegyzi, - „kértem a Lajost, hogy lehetőleg kilenc után jöjjenek”. Aztán megenyhül, és röhejesen olcsón, kiváló bringákat bérelünk három napra. Mikor Lajos udvarába érkezünk, már ott a teljes csapat. Az összetétel alig változott, egy 20-25 fős keménymag makacsul kitart. Az ötödik túrán 32 kerekes ül nyeregbe. Minden korosztály itt van, tízéves forma kislánytól (Melles Lili) a nagymamáig. Jöttek Nyugat-magyarország különböző tájairól, hogy letekerjenek 207 kilométert. Az idei alkalom egyébként is ünnepi, hiszen 150 éves a Magyar Posta, s a résztvevők jelentős része postás. Olyanok vagyunk, mint a Tour de France, van támogatónk, egyen polónk, fővédnökünk, logisztikai vezetőnk, önkéntes szakácsunk, távolról és közletről szurkolónk. Indulás előtt Bódog Erika lendületes bemelegítést vezényel, utána pedig doppingként málnaszörpöt iszunk. (Na, jó, egyesek titokban, valami más színű folyadékot kortyolgatnak.) Lassan nekiindulunk az első etapnak, Csopak a cél. Az idő kezdetben kiváló, majd fokozatosan romlik. Gyönyörködöm a tájban, elsuhanunk Szigliget mellett. Badacsonyra fordulva megállunk egy kispostán, mert pár elvetemült csekket akar feladni. Mikor a postavezető meglátja, hogy 10-15 ellenőrzési munkatárs száll le a bicikliről a postája előtt, szöggel és kalapáccsal fut beszögezni az ajtót, de már késő, páran benyomultak. A dombtetőn kis büfé üzemel, már ismerjük a korábbi évekből. Itt újabb adag málnaszörpöt veszünk magunkhoz (ha tudtam volna, hogy ez ilyen jó, sosem iszom mást), majd irány Révfülöp. A tempóra jellemző, hogy Lili merészen előretör, a többiek kellő távolságból követik. Révfülöpön kajálunk, van, aki tonhalas pizzát (fuj!), és közben megered az eső, de jó erősen. Sebaj, előveszem zöld színű, 3 számmal kisebb, Made in China esőkabátomat, megnézem magam benne, majd leülök a többiek mellé röhögni. Szépen tekerünk az esőben, a sisakomról csöpög a víz, örülök, hogy nem szemüvegben jöttem, erre gyorsan ráfolyik a víz a szememre. Kitörlöm, és éppen örülök, hogy az esőkabát nem ázik át, erre átázik, és a nyakamba is jut az esőből. A csúszós út ellenére mindenki biztosan ül a nyeregben, kivéve Kocsmár Robit, aki akkorát esik, mint ide Tatabánya. Felkel, szép esőkabátja elszakadva, a többség együttérzően heherészik. Tihany idén kimarad a programból, megbeszéljük, hogy Füreden sem állunk meg, aztán megállunk és várjuk a többieket. Nem mondom, hogy hideg van, de a kabátomat már három helyi lakos is meg akarta

szerezni. Csopak előtt egy rövid lejtőn kolompol a gulya, de észre sem vesszük, s máris megérkezünk az első nap végállomására. Pofás faházak, fűtés nincs, a végében villany se nagyon, de ki mondta, hogy ez itt a Tadzs Mahal? Este jó kis buli, már nem kell málnaszörpöt inni. Tóth Tivadar középerősen játszik a nyakba akasztható zongorán (harmonikán). A vacsora isteni, a nők szépek, minden cuccom csupa víz, kell ennél több? Másnap gyors reggeli, bemelegítés, és máris irány Zamárdi felé. Az időjárás végre remek, lassan száradnak rajtam a ruhák. Tekerés közben ma bodzasörpöt iszunk, majd Balatonkenesén a vonatban eszünk, ahol minden évben megállunk. Utána kifekszünk a partra, ahol isteni meleg van. Úgy érzem, a Teremtés koronája vagyok, és éppen aludnék (közben aljas elemek lefotóznak), de ismét indulni kell. Jön az akarattjai emelkedő. A többség eléggé el nem ítéhető módon a hosszabb, de kevésbé meredek utat választja, viszont Pánovics Lilla és én bátran nekivágunk. Már több éve együtt tekerünk fel, csupán annyi változott, hogy ő egyre gyorsabban megy, én pedig méltóságom megőrzése végett követem, időnként a fülemben is veszek levegőt. Végre felérünk, s a túra csúcspontjaként mesés fényképeket készítünk az egész Balatonról. A domb aljában halsütőde, minden évben itt is megállunk. Az eső lába lóg, a Balaton haragos. Mivel nincs már messze a szállás, páran úgy döntünk, gyorsan elindulunk. Kábé húsz métert haladunk és leszakad az ég. Beállunk egy kis bódé eresze alá és bánatosan nézünk a falatozó többiek felé. Időnként halljuk, ahogy arról beszélnek, vajon megérkeztünk-e már Zamárdiba. Jólesik tudni, hogy fogalmuk sincs, 20 méterre dekkolunk tőlük. A nap fénypontjaként még fel is hívnak, vajon hol lehetünk. Halkan röhögünk, majd a halsütőde kerítése mögül kiemelkedik Robi feje, s lebukunk. Most ők röhögnek rajtunk. Zamárdiban kiváló szállás vár minket, még medence is van. A lányok bikiniben fürdenek, mondjuk ettől sem lettem bánatos. Tusolok, érzem, ahogy a forró víz kimossa belőlem a fáradságot, s úgy általában ki vagyok békülve a világgal. A harmadik nap reggelén kisebb ünnepséget tartunk. Minden résztvevő Emléklapot kap, mely a barátság és összetartozás jegyében készült, s mindenki nagy becsben tartja (jelen sorok írója például minden évben bekeretezi és felteszi a falra). Indulás előtt, a Dunántúli Postás Sportegyesület jóvoltából pólókat is kapunk, így újra egységes kinézettel tekerhetünk. Kasza Gyuszi fővédnökünk indulás előtt rövid beszédet tart, melyben ismerteti, hogy a 150 éves Magyar Posta milyen programokkal ünnepli az évfordulót, s buzdít minket, hogy vegyünk részt azokon. Rövid izommozgató gyakorlat után újra úton vagyunk, irány Keszthely, arccal a felújított vasút felé. Fonyódon ebéd, Márián fagylalt és azt veszem észre, hogy már fordulok is be Keszthely felé. Mikor beérünk, persze örülünk, hogy újra megcsináltuk, hiszen a sok mulatság mellett azért 217 kilométert is magunk mögött tudtunk, de kicsit szomorúak is vagyunk, mert újra egy évet kell várni a következő körre. A beszámoló végén valamennyi kerekese nevében köszönetemet fejezem ki fővédnökünknek, aki minden évben lelkesen buzdít minket a túrára, tényleg összetartja a programra vállalkozó ellenőrzési munkatársakat. Köszönet jár Péter Tibornak, aki kocsival és utánfutóval viszi bőröndjeinket, megkímél bennünket attól, hogy azokat a hátunkra szíjazva tekerjünk. Nagy-nagy köszönet Pesti László elnök úrnak a DPSE támogatásáért. Évről-évre elkényeztet bennünket Ihász Kovács Lajos

főszervező, akinek agyából öt évvel ezelőtt az egész ötlet kipattant, aki mindig mindent leszervez, intézi a bringákat, nekünk csak a kisujjunkt kell mozdítani. S természetesen csettintés jár minden lelkes kerekesnek, aki végigcsinálja a három napot, s ezzel erősíti ezt a hihetetlenül jókedvű közösséget. Mert az igaz barátság remek dolog, megszínesíti napjainkat. Az emlékeket megőrizzük.

Solymár Zsolt

ellenőrzési munkatárs